

Ms. 4275

271729
Inv. 3216.

HILDEBRAND FROLLO

Inv. 4572

Inimă de Student

POEZII

859.0-1

DONAȚIUNE

509i.

BUCUREȘTI

TIPOGRAFIA «L'INDÉPENDANCE ROUMAINE»

56, Calea Victoriei, — Str. Academiei, 17.

1904

953

1961

BIBLIOTECA CENTRALA UNIVERSITARA
BUCURESTI
COTA 3216

rc 8/04

B.C.U. Bucuresti

C5091

INIMĂ DE STUDENT

CÎND DESCHIZI ACEASTĂ CARTE

Cînd deschizi această carte
Umblă 'ncet, încetișor,
Căci în ea se odihnește
Micul meșter Zeu-Amor.

Între paginile albe
Hoțomanul doarme dus,
După ce m'a prins în mreja-i
Și odihna mi-a răpus.

Umblă 'ncet, să nu se scoale
Micul meșter Zeu-Amor,
Că apoi te prinde'n mreją
Și pe tine cititor.

ÎNȚIUL CÎNTEC

O sărmană păsărică
Neumblată, fără frică
Pe o creangă-și încerca
Cea d'întîi cîntare-a sa.

Un băiat trecînd o vede,
Cu o piatră 'n ea răpede,
Și ea cade la pămînt
Moartă pentru 'ntîiul cînt.

Îndrăzneața melodie
A adus pe ea urgie,
Teme-te ! de vei cînta
Vei păți și tu așa !

DE FIE-CARE VERS

De fie-care vers ce-ți dau,
Un gînd al tău resplată vreau,
De fie-care poezie,
Să-mi dai ce știi că-mi place mie,
Iar cînd voi fi umplut o carte,
De tine 'ntreagă să am parte.

CÎND SOSEȘTE O SCRISOARE

Cînd sosește o scrisoare,
De departe, draga mea,
Inima nerăbdătoare
Mă vestește de-i a ta,

Și pe plicul de scrisoare
Netăiat, nedesfăcut,
Eu depun ca pe o floare
Două lacrimi și-un sărut.

ERA UN CER SENIN DE MAI

Era un cer senin de Mai
Cum n'a mai fost de-atunci în lume,
Eu te priviam, iar tu rîdeai
Vrăjindu-mă cu mii de glume.

Era o blîndă zi de Mai
Cum nu fusese nici o dată,
Eu te'ntrebasem, tu tăceai
Și mă priviai îngîndurată.

În luna Mai, în zi de Joi,
Un freamăt sfînt plutia în fire,
Tu răspunseseși și-amîndoi
Plîngeam nebuni de fericire.

DIN DREIZEHNLINDEN

DE

F. W. WEBER

JALEA HILDEGUNDEI

XVIII. 7.

Intre deal și vale-adîncă
Crește-o iarbă, e *uitarea*,
Erbuliță fermecată,
Darul ei e vindecarea.

Crește zice-se'n pădure,
Multe taine tălmăcește,
Și acela ce o gustă
Uită jalea ce-l măhnește.

Dacă cerul la durere
Vrea s'am parte 'nbelșugată,
Jalea fie 'ntreaga-mi zestre,
Dar uitarea nici odată.

Zestrea 'ntreagă fie-mi jalea,
Jale-adîncă și curată,
De-ași putea să-L dau uitării,
Tot n'aș face-o nici o dată.

În grădina-mi chiar de-ai crește
Erbuliță fermecată,
Ce mi-e drag și ce mă doare
N'am să uit... o! nici o dată!

XVIII, 14

Cînd pădurea înverzește
Și livada-i iar în floare,
Merg copilele în crînguri,
După pai și frunzișoare.

Merg copilele de 'ntreabă,
Iară frunza le răspunde
De un scump și dulce nume
Ce in gîndul lor s'ascunde.

Floarea mea e măcieșul,
Trandafirul cel sălbatic,
Ce 'ntre spini și buruiene
Înflorește singuratic.

Roză! floare cu cinci frunze!
Frunze ca cinci inimioare!
Tot ce'n inima-mi s'ascunde
V'aș da vouă spre păstrare.

Scrie aş pe 'ntîia frunză
Dorul care mă străpunge,
Pe întîia şi pe-a doua,
Căci întîia nu-mi ajunge.

Jale-amară pe a treia,
Pe a patra jale-amară,
Nici pe-o sută nu încape
Chinul care mă doboară.

O, ce veselă pe-a cincea
Slove de speranţ'aş scrie!
Însă n'am de loc speranţe,
Deci nescrisă va să fie.

Vîntul slovele-mi citească
Şi apoi le risipească,
Nu sosesc în țara morții
Soli din lumea pămîntească.

DIN CATUL

V

O Lesbie iubită, să trăim !
Iubito, să trăim și să iubim,
Iar cînd bătrîni dascăli ne-or certa
Noi să nu dăm pe toți nici o para.
Se poate soarele să tot resară,
Dar pentru noi, cînd moartea cea amară
Sosind ne stînge palida lumină
Dormim îndată vecinică hodină.
O dă-mi iubito sărutări o miie,
Apoi o sut,'apoi din nou o miie,
Și iar o sută, și-apoi iar o mie,
Și înc'o sută ; cînd apoi va fi
Să strîngem la un loc mai multe mii,
Atunci iubito le-om amesteca,
Ca să uităm și noi, și nu cumva
Să afle cei pizmași și bîrfitori
Că noi ne-am sărutat de-atâtea ori.

ÎN OCHII TĂI

Cînd după clipe lungi de despărțire,
Te întorșezi la vechea mea iubire
De-am strîns în brațe trupu-ți mult dorit,
M'a podidit un plîns set nesfirșit,
Și-atît de mult am plîns de se părea
Că plîng iubito lîngă groapa ta.
Citiam pe semne-adînc în ochii tăi
Cei neastîmpărați, vicleni și răi,
Că soarta noastră-i vecinic schimbătoare,
Ca valurile ce se sbat pe mare.

PRIVEȘTE FRUNZELE CUM CAD

Privește frunzele cum cad
Pe drumurile înegrite!
Par mii de suflete-osîndite
La munca silnică din iad.

Se duc lăsînd în urma lor
Povești întregi de astă vară,
Iluzii ce au fost să piară
Cu timpul cel nerăbdător.

Cînd vîntul serii adia
Se 'nțelegeau ca noi prin șoapte,
Și-și tot ziceau întreaga noapte,
De-amor, de-amor, iubita mea!

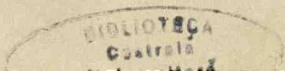
Mai 'nalt crescute decît noi
Plutiau și eri de-asupra noastră,
Privește astăzi pe fereastră,
Cum zac călcate în noroi.

.
.
Adese ori, cînd mă gîndesc,
C'aceste frunze ofilite
Sînt ca speranțele sdrobite
Din bietul suflet omenesc.

Că toate 'n lume sînt așa,
Ca frunza moartă ce se lasă
Pe piatra rece, noroioasă
Din stradă, sau de pe șosea,

Privesc cu jale 'n viitor
Cuprins de-o neagră presimțire,
Văd cruda noastră despărțire
Și moartea-acestui sfînt amor.

5091.

ADÎNC, ADÎNC ÎN PEPTUL TĂU

Adînc, adînc în peptul tău
Aș vrea, iubito, să pătrund
Și să citesc ca Dumnezeu
Misterele ce'n el se-ascund.

1 Prin sutele de «te iubesc»
Și: «pîn'la moarte sînt a ta»,
Ce-ai zice oare să găsesc
Un: «astăzi chiar, te voi trăda»?

DE MULT IUBITA MEA

De mult iubita mea
Aș vrea să-ți scriu ceva,
Ce nu vei mai uita,
Ce-am scris să vezi mereu,
Să arzi de dorul meu,
Să arzi de dor mereu
Privind la scrisul meu.
Dar încă n'am găsit
Cuvîntul potrivit.
Și chiar să-l fi găsit
Nu știu pe ce l'aș scrie:
Pe-o foae de hîrtie,
Pe-o frunzuliță vie,
Sau chiar pe sînul tău,
Cel mic, cel alb și rău.
Căci frunza s'o usca,
De foae vei uita,
Iar strîns la sînul tău
Cel mic, cel alb și rău,
Va sta dușmanul meu,
Rizînd de ce-am scris eu.

DIN CATUL

LXX

Iubita mea zice că vrea numai mie
Să-mi fie mireasă și dulce soție,
Iubita mea zice pe sufletul său,
Că nu vrea, peți-o ar chiar Dumnezeu.
Dar ceea ce zice în clipe d'amor
Femeea iubitului nerăbdător,
Sînt vorbe ce'n vînt trebuesc a se scrie
Și'n apa ce trece vîind pe cîmpie.

DE-ACUMA TOATĂ MÎNGIAREA

Velut prati
Ultimi flos, praetereunte postquam
Tactus aratro est.
Catul XI

De-acuma toată mîngiarea
Nu poate fi decît uitarea.

Cînd floarea cată să se plece
Sub ferul plugului ce trece
Încet și-adînc pe cea cîmpie,
De geaba plîngi, ea tot nu'nvie.

Se poate ca la primăvară
O alta 'n locu-i să resară,
Dar cea lovită nu învie
Ci cade ruptă pe vecie.

ADESEA TE'NTĂLNESC PE STRADĂ

Adesea te'ntălnesc pe stradă
Atuncea vrînd, nevrînd suspin,
Nu eu urzesc așa 'ntălnire,
Iar tu... o! tu și mai puțin.

7 Deși aș crede cîte-odată,
Că inimile ne sînt reci.
Pe semne-i însă mult mai bine
Să nu ne întălnim pe veci.

E scris ca vecinic tu de mine,
Și eu de tine, să fugim.
Dar pare-mi-se că tot scris-e,
Nevrînd, mereu, să ne'ntălnim.

E VECHEA COMEDIE

E vechea comedie
Ce 'n veci se va juca:
Cutare-o vrea soție,
Dar ea pe altul vrea.

Și nimenea nu știe
Cum piesa va sfârși,
Va fi chiar comedie,
Sau alt-ceva va fi.

AI ZIS DESTUL DE BINE

Ai zis destul de bine
Copilule pierdut!
Nici lumea, nici iubita
În schimb nu te-au crezut.

O! lumea este rece!
O! lumea este rea!
Ferice cine poate
Să-și bată joc de ea!

Iubita-i și mai rece,
Iubita-i și mai rea!
Ferice cine poate
Uitării să o dea!

VOI FI ÎN VECI CU TINE

«**V**oi fi în veci cu tine»
Îți fuse jurămîntul,
Și azi sîntem departe,
Cît e de cer pămîntul.

Ba încă mai departe,
Cît iadul e de rai,
Și eu sînt tristul demon,
Tu îngerul bălai.

.
.

Cînd îngerii nevrednici,
Goniți, căzuți din cer,
Ca la 'nceputul lumii
Trufașul Lucifer,

Vor fi închiși pe veacuri
În temniță de foc,
Atunci vom fi iubito,
Chiar vecinic la un loc.

TACI IUBITO!

Taci iubito! nu mai spune,
Ai mințit de-atâtea ori!
Și cu vorba blîndă — dulce
Și cu ochii visători.

Nu mai cred în cînt de pasări,
Fie chiar privighetori,
Toate-s rele și limbute,
Și-au mințit de-atâtea ori.

Nici în flori nu cred, să fie
Chiar și crini încîntători,
Prea adesea se găsește
Șarpele ascuns în flori.

Iar tu palidă copilă
Ai mințit de-atâtea ori,
Cîte pasări sboară 'n aer
Cîte-s frunzele de flori.

SINGUR

Singur, c'uşa încuiată
În odaia 'ntunecoasă,
Capul răzămat de mînă,
Cotul sprijinit pe masă,

Ieri am plîns din nou iubito,
Şi cu mantia tăcerii
Noaptea mi-a 'nvelit pizmaşa
Sbuciumările durerii.

Nu cumva să vază cerul
Cum un verme 'n praf se sbate,
Nu cumva să afle 'n urmă
Mincinoasa-ţi răutate!

Bucură-te dar iubito,
Însăşi noaptea te ajută,
Noapte rece, neagră, falşă
Ca şi inima-ţi vîndută.

CĂTRE LESBIA

Odi et amo.
Catul, LXXXV.

Să fie ziua blăstemată
Cînd întru 'ntîi te-am fost văzut!
Să fie blăstemată vecinic
Clipeala primului sărut!
Să fie blăstemată casa
Și-orașul ce te-a zămislit,
Să fie blăstemat pămîntul
Și cerul care te-a hrănit!
O! nici o dată mult blajinul
Al patriei pămînt romîn
N'ar fi 'ncălzit așa odraslă
La sfîntul părintescu-i sîn.
Nenorocit' a fost femeea
Ce 'n trup de mamă te-a purtat,

Iar ceasul cînd ai fost născută
Din veci fusese blăstemat.
Și tu, ce mi-ai eșit în cale
Într'ale tinereții zori,
Cînd ochiul încă feciorelnic
Vedea în juru-mi numai flori
Cînd încă pașii mei nesiguri
Umblau pe drumul drept și sfînt,
Și-aveam un Dumnezeu în ceruri,
Și-o mamă înger pe pămînt,
Femea, tu ce prefăcută
Sub chipul unei flori de crin,
Te-apropiași de peptu-mi tînăr
Ca să mi-l umpli cu venin,
Tu, care mi-alergai în brațe
Jurîndu-te că n'ai să pleci
Pîn' n'oiu jura și eu pe suflet
Că vreau să te iubesc pe veci,
Tu, pentru-a cărei fericire
Trecutul meu întreg l'am șters
Și'ncrezător am dat uitării
Ce-aveam mai scump în univers,
Tu ce-ai hrănit lungi ani de zile
Speranța mea, viața mea,
C'apoi s'o sfărmi într'o clipeală
Și'n urmă să mai rîzi de ea,

Tu care m'ai trădat cînd palid
Abia călcasem peste prag,
Și te-am ertat trei ori de-arîndul
Și iar la sîn te-am strîns cu drag,
Făptură veștedă, urzită
A-mi fi prilej pentru păcat,
Vlăstar nemernic, suflet putred,
Tocmit de duhul necurat,
Tu, verme ticălos și rece
Născut în cea mai stearpă zi,
Tu însăși fire-ai blăstemată
Și urgisită'n veci să fii!
Aș smulge bucelele-unde mîna
Îmi restătam copilăros,
Aș vrea să scot c'un sfredel ochii
Ce sărutam nesățios,
Căci cuiu de șerpi îți fuse părul,
Și mîna 'n el s'a otrăvit,
Iar ochii tăi adînci, fățarnici,
Au fost mormîntu-mi îndoit.
În flăcări mînile ți-aș arde,
Albite de al meu sărut,
Căci numai para poate șterge
Pecetea focului trecut,
Iar sinu-ți unde eu nebunul
Cătam orbește adăpost,

Cu mîna mea aş vrea să-l sfăşiu,
Pe-acolo 'ntrare'n iad mi-a fost.
Aş vrea să-ţi sfărm de-o piatră capul,
Apoi să-ţi fie catafalc
Un munte putred de gunoaie,
Iar eu pe hoitul tău să calc.....

.
.
.

Dar mi-e zadarnică mînia,
Zadarnic e blăstemul meu,
Tot dragă mi-eşti, o cît de dragă!
Şi dragă ai să-mi fii mereu!

UNUI POET

Poeți ai țării mele..
.. Sus inimile voastre!
St. O. Iosif.

Imi place cîntul tău de înviere,
Îmi place glasul tău pierdut în noapte,
Și ale tale armonioase șoapte
Neotrăvite încă de durere.

Tu stai la pîndă'n crînguri înflorite,
Tu cînți în note dulci, nevinovate
Ca zîmbetul Fecioarei Preacurate,
Povești din vremurile aurite.

Și tînăra ta muz'atît de blîndă
Ca spicul blond din lanurile noastre,
Se uită țintă'n zărilor albastre
Încrezătoare'n nobila izbîndă.

Ńu, *vechea noastră doină n'o să piară,*
Cît timp va mai vibra duioasa-ți liră,
Dintr'însa sufletul romîn respiră
Trezind în inimi sfîntul dor de țară.

Revăd adesea versurile-ți line,
Puțin pizmaș, puțin pătruns de jale,
Și 'ntreb citind îndemnurile tale :
«De ce nu-s tînăr și poet ca tine?»

BA, EȘTI POET

Ba ești poet copile !
Și cum nu știi că ești,
Cînd ochii-ți triști și gîndul
La cer îi tot țintești ?

Cu ochii și cu gîndul
Perduți mereu în cer,
Te plimbi cîntînd pe uliți
Pe ploae și pe ger.

În cer mereu cu gîndul
Și ochii amîndoi,
De cîte ori copile
Călcăt-ai în noroi ?

PE-ATUNCI ERAM LA OASTE

Pe-atunci eram la oaste
Înscris la voluntari,
Purtam uniformă groasă
Și cisme largi și mari.

Pornisem spre cazarmă
Încet și gânditor,
Cu mintea perdută'n gânduri,
Cu peptul plin de dor.

Și toamna era rece...
Umblam la pas, tăcut,
Orașul era ca mine
Întunecat și mut.

Departe, mult departe,
Sub cerul nouros
Credeam că văzui un înger
Ca dînsa de frumos.

Departe, mult departe,
Credeam că e chiar ea,
Și parcă-mi făcea din mîină
Și'n umbră se perdea.

Iar eu iuțindu-mi pașii
Și zarea ațintind,
Voiam s'o ajung din urmă,
În brațe s'o cuprind.

De-o dat'aud un răcnet !
Adio vis d'amor !
Mă'ntorc, și.... nu salutasem
Pe do'n serjent-major !

TRIOLET

Nu de dușmani, ci de amici
Să te ferească Dumnezeu,
Am fost trădat cînd-va și eu,
Nu de dușmani, ci de amici.
Dușmanii-i știu și fug de ei,
Dar cum să fug de-amicii mei?
Nu de dușmani, ci de amici
Să te ferească Dumnezeu!

PE DOS

S'a zis : «durerea face mut.»
— Pe mine mă făcu limbut.

IRONIA

Ironia mușcătoare
E pe buze de fecioare
Cum sînt spinii'nțăpători
Pe tulpinele de flori.

ATÎȚI POEȚI AU PLÎNS !

Mă cuprindeau o dată
fiorii cei mai reci,
Cînd mă gîndiam la iadul
cu focul cel de veci ;

Dar pînă azi de-atuncea
atîți poeți au plîns,
Potopul lor de lacrimi
tot iadul va fi stîns.

DA, IUBIREA-I NEBUNIE

Da, iubirea-i nebunie,
Da, amanții-au gărgăuni;
Dar o dată în viață
Vrem și noi să fim nebuni.

NU ! IUBITA MEA . . .

Nu ! iubita mea să n'aibă
Studii universitare,
N'aș voi să am în casă
Lupte cu dicționare.

Nu ! iubita mea să n'aibă
Studii universitare,
Știe ea și fără studii
Ce-i minciună și trădare.

ATÎTEA FUSTE !

Atîtea fuste elegant croite !
Atîtea bluze bine potrivite !
Albastre, albe, roșii și tărcate !
Atîtea băsmăluțe parfumate !
Atîtea gingașe pălărioare !
Dar unde este mintea gînditoare ?
Se-usucă florile în urma lor.
Privește-le și treci nepăsător !

CROCODILUL

Lîngă maluri nisipoase
Stînd la pîndă'n stufărie,
Crocodilul plînge jalnic
Lăcrimi de fățarnicie.

Îl îndură sfîntul Gange,
Darnic îl hrănește Nilul,
Chiar și'n Dîmbovița noastră
Are cuiburi crocodilul.

«LUNA DOARME»

Peste cîmpuri, peste dealuri
Luna doarme somnul dulce,
Iar cînd vine dimineața
Fuge iute să se culce.

Luna, luna-i fericită,
Doarme doară'n tot de-auna ;
Ce n'aș da îndrăgostitul,
Ca să dorm și eu ca luna !

TRADUCERI
D I N H E I N E

I

Vestitul Visvamitra
În ruptul capului vrea
Pe vaca lui Vasiștra
Postind și luptînd să-și ia.

O rege Visvamitra!
Ce bou ești! să te'npaci
Cu-atîtea lupte și posturi,
Și numa'n hatîru-unei vaci!

II

Duduiă lîngă mare
Se'nduioșă nespus,
Privind în depărtare
Al soarelui apus.

«Nu plîngeți domnișoară !
«Așa-i deprins cu noi :
«Pe din față mereu se coboară,
«Pe din dos însă vine 'napoi.»

III

Otrav'au strofele mele,
Și cum n'ar fi așa?
Tu mi-ai turnat otravă
În pept iubita mea !

Otrav'au strofele mele,
Și cum n'ar fi așa,
Cînd mii de șerpi stau în peptu-mi,
Și tu, iubita mea ?

IV

Rar m'ați priceput pe mine,
Rar v'am priceput pe voi,
Dar ne-am priceput prea bine
Întîlnindune'n noroi.

V

Frumoasă, dragălașă
Și albă ca un crin !
Eu caut lung la tine
Și-adînc din pept suspin ;

Și-mi vine mîna pe frunte
Să-ți pun și să mă'nchin,
Ca Domnul să te păzească
Curată ca un crin.

VI

Șoapte line trec ușoare
Doinind în peptul meu,
Haide ! zi-i de primăvară,
Mică doină, zi-i mereu !

Zi mereu, ca viorica
Să te-audă'n casa sa,
Dacă vezi cumva o roză,
S'o saluți din partea mea.

RÎDEAM DE UNĂZI

Rîdeam de unăzi fără milă
Cu-o ceată de amici ai mei,
De-o blîndă, gingașă copilă
Ce'n vers cîntase dorul ei.

Plăpîndelee poezioare !
Sărmana jale, bietul dor !
La ce păgîină profanare
Vă osîndirăm toți în cor !

Întocmai ca o păsărică,
Cînd ciripind fără habar
Lovită tîlhărește pică
În mîni haine de ștregar,

Aleargă'n strigăt de osană
Întregul ştrengăresc popor,
Îi zmulge pană după pană
Şi hohoteşte bîrfitor.

Dar ție Venus, fie-ți milă
Şi pedepsește pe-acei răi,
Ce-au rîs de gingaşa copilă
Cu ochi frumoşi ca ochii tăi.

Da, răuleţ, nisuri de ex-ati răs!

SERILE LA URLAȚI

In sala albă, 'ntinși pe canapele
Gustăm dulceața liniștii divine
Gonind răcoarea serilor senine
Cu fumul de țigări și de cafele.

Un freamăt îndoit de mandoline,
Un cor de note slabe, ușurele
Se perde în suspinele mai grele
A pianului pornit de mini virgine,

E pace sfântă, 'n juru-mi, serenate,
Odae albă, gânduri aripate
Se leagă toate 'n dulce armonie,

Lungit pe-un jîlț întreb a miia oară :
«Ce-mi ești viață» ? — «Sînt o proz'amară,
«Dar cîte-o dată sînt și poezie.»

LUI TORQVATVS

DIN HORAT

(În metrul antic original)

Iacă zăpad'a fugit! iarba verde se'ntoarce pe cîmpuri
Arborii reîncolțesc.
Alt-fel apare pămîntul întreg, și'ntre vechile maluri
Apele-umflate-au scăzut.
Grația cu cele două surori îndrăznește să cheme
Ninfele goale la joc.
Nu mai spera nemurire, te 'ndeamnă clipele dalbe
Zilele și-anul fugar.
Frigul e'nvins de zefiri, primăvara-i gonită de vara
Care se stînge la rînd,
Cînd sosește toamna mînoasă cu roade și 'ndată
Bruma s'așterne din nou.
Luna cerească, ce-i drept, își îndreaptă scurtele-i lipsuri,
Noi însă, dac'am căzut,

Unde-i părintele-Enea, bogatul Tullus și Ancus,
Umbră ne-alegem și praf.
Cine știe, de-or vrea să ne dea peste ziua de astăzi
Înc'o zi, zeii de sus?
Ceea ce'nchini veseliei, încaltea scapă de mîna
Moștenitorului tău.
Iar cînd apoi vei muri și-ți va spune Minos osînda
La strălucitu-i județ,
Nici bunătatea ta, o Torcvate, nici neamul, nici limba
Nu te vor mai învia.
Căci nici Diana nu poate scăpa din a iadului umbră
Pe Hipolit cel curat,
Nici Tezeu nu poate să sfarm'eternele lanțuri
Ale amicului său.

NU POT SĂ SUFĂR

Nu pot să sufăr părul tău
Cel blond, bogat și mătăsos,
Nu pot să sufăr ochiul tău
Adânc albastru și duios,

Pe tine 'ntreagă nu te pot
Copilă blîndă suferi,
Căci mi-este teamă nu cumva
Să'ncep în tain'a te iubi.

Ba chiar mă tem că te iubesc,
Și-a fost de vină ochiul tău....
O de-ochi albaștri și păr blond
Să mă ferească Dumnezeu !

CÎND VĂD CĂ INTRI

Cînd văd că întri 'ntorc îndată
Sătoşii ochi în altă parte,
Iubesc? nu ştiu, dar mi-este teamă
Că numai vorba ne desparte.

Cînd văd că treci, mi-astîmpăr glasul,
Iubesc? nu ştiu, dar sub pleoape
Aş vrea să pot privi la tine
Făr ca să ştii că-ţi sînt aproape.

Iar cînd privirea-mi se'ntîlneşte
Neaşteptat cu-a ta privire,
Tresar înapăimîntat... o Doamne!
E moarte, sau e fericire?

NU ȘTIU

Nu știu ce e cu mine,
Așa din cînd în cînd
Un dor de nu știu cine
M'apucă vrînd nevrînd.

E trista amintire
Ce se deșteaptă'n pept?
E noua fericire
Ce-acum mereu aștept?

Nu-i nimeni ca să-mi spue,
Și însumi nu pot ști
Ce este, sau ce nu e,
Nici cum se va sfîrși.

ÎMI VINE-A CREDE

Îmi vine-a crede că iubesc,
Iubesc a doua oară,
Oprit în drum de-un sol ceresc
O gingașă fecioară.

O dacă dînsa c'un sărut
Și-o blîndă căutătură
Ar șterge 'ntregul meu trecut
De jale și de ură!

Dar nu se poate! Ești un vis,
Vedenie, solie!
Ce-i prea de tot frumos, e scris
Să treacă, să nu fie.

MI-AM ÎNTREBAT SĂRMANUL SUFLET

J'ai dit à mon cœur,
à mon faible cœur...
Musset.

Mi-am întrebat sărmanul, sărmanul ^{slăbuț} tristul suflet :
— De ce atîta sbucium, cînd toate-au înflorit?
Și mi-a răspuns sărmanul, sărmanul tristul suflet :
— Ce rost că-s toate'n floare, cînd Ea m'a părăsit ?

Mi-am întrebat atuncea rănitul, tristul suflet :
— Ce umbli cu speranțe, cînd Ea te-a părăsit ?
Iar el sărmanul suflet, rănitul, tristul suflet
Mi-a zis : — Fără speranțe, de mult aș fi murit !

FLOAREA ALBĂ

In paharul de pe masă
Floarea albă stă uitată,
Căci stăpîna ei mireasă
Vecinic nu se mai arată
În odae lîngă masă.

Floare albă, biată floare,
Zămislită'n zi de vară
Printr'o dulce sărutare,
Ruptă'ntr'un amurg de sară
De o mîină trădătoare,

O! cum sameni, floare dragă
Cu iubirea mea sărmană!
Vis ți-a fost menirea 'ntreagă,
Vis și dor fără prihană,
Dor și moarte floare dragă!

CÎND DOUĂ INIMI SE IUBESC

Cînd două inimi se iubesc
Ard stelele de bucurie,
Bătrîni tei întineresc,
Și doinele în crîng învie.

Cînd două inimi se desfac
Ard stelele nedumerite,
În codru cîntecele tac,
Și frunzele cad ofilite.

Cînd două inimi se'npetresc
Se poate alții să nu știe,
Dar la divanul lor drăcesc
Ard diavolii de bucurie.

DE MULT

De mult, de mult m'a părăsit
Și mi-a lăsat drept moștenire
Un chin adînc, dar îndulcit
De-o scumpă, vecinic'amintire.

Cînd doară 'mparte ori-ce dar
Postelniceasa de viață,
Nu-ți dă dulceață făr'amar,
Dar nici amar fără dulceață.

AFARĂ'N CURTE

Afară'n curte e tăcere,
În fund porțița s'a închis,
Și pasul cel din urmă piere
În taina liniștii de vis.

Nici razele de lună plină
Nu bat în strîmtul locușor,
Sînt zidurile vechi de vină
Ce-l țin ascuns în umbra lor.

Fîntîna tace, frunza-i mută,
Pe bancă însă doi copii
Se strîng în brațe, se sărută,
Și rîd cu glasuri argintii.

E mult de-atunci, azi de durere
Afară'n curte, 'n colțișor,
Pe-aceeași bancă, în tăcere,
Amorul plînge'n urma lor.

TE'NȘELI

Te'nșeli de crezi că plîng de porunceală
Ca pesimiștii plăzmuiți de modă,
Cînd toți de la opincă pîn la Vodă
Se vaetă bolnavi de nici o boală.

Te'nșeli, cînd vezi că fac adesea hazuri,
Auzi că rîd și crezi că-i veselie,
Adesea cel ce stă la țarm nu știe
Cum largul mării geme de talazuri.

Adesea cînd ne doare vechea rană,
Și ardem de durere năbușită,
Cu zîmbete pe buza'ngălbenită
Vicleni noi înșălăm lumea vicleană.

RĂSPUNS

Ești cuminte dragă critic,
Poate chiar ești prea cuminte,
Știi să cumpănești întocmai
Gînduri fapte și cuvinte.

Și pricepi de o potrivă
Cînd dreptatea oarbă cere,
Ce-i frumos să scoți la soare,
Și s'ascunzi ce vrea tăcere.

Lasă deci ca viitorul
Fără patimi, fără ură,
Să rostească rece-osînda
Pe sărmana mea făptură.

Lasă pravila vorbirii
Să adoarmă'n vechi cotloane,
Suferința n'are vreme
Să citească în canoane.

Nu cuvîntu-i poezia,
Dar ce arde sub cuvinte,
Cine-atîta nu pricepe,
Este în zadar cuminte.

.
.

Ai văzut vre-o dată marea?
— Numai cer și numai apă,
În tăcutele-i prăpăstii
Mii și mii de nave se'ngroapă.

Marea, cîmp brăzdat de valuri,
Fără fund, fără hotare,
E sălbatecă,-i adîncă
Dar durerea mea-i mai mare.

Cerul purtător de stele,
Milioane troenite
Din adîncul vecinicii
Timp de veacuri nesfîrșite,

E grozav cu înălțimea-i
Neguroas',amețitoare,
Însă cît de 'nalt e cerul,
Tot durerea mi-e mai mare.

De cît mii de mări și ceruri
Iadul singur e mai mare,
Decît iadul mai adîncă-i
Numai rana ce mă doare.

Dacă tu n'ai ars de patimi
Și n'ai doruri, nici păcate,
Dacă n'ai gustat durerea,
Poți să critici, nu mi-ești frate.

ZADARNIC

Zadarnic deci eu plîng și scriu
De nu e nimeni să mă crează,
De geaba ari într'un pustiu
Și uzi pe uliți la amiază.

De geaba strigi cînd ai călcat
În văi sălbatice, de unde
C'un vaet surd și'nfricoșat
Ecoul singur îți răspunde.

E crud, cînd ai voi să spui,
Și nu e om să te asculte,
Cînd vrei să scrii și nu ai cui,
Zdrobit de chin și taine multe,

Zîmbești la lume, te prefaci,
Iar dorul nu te mai încape,
Și ars de viu înduri și taci
Dorind ca moartea să te scape,

Atunci în versul scurt și trist
Durerea glasul își resfrînge,
O! nu-i o toană de artist,
Ci este omul care plînge !

VÎNTUL, RECE

(Imitație)

Vîntul rece-al toamnei bate,
Frunzele împrăștiate
Sboară'n lungul drumului.

Iluziunile pierdute
Sînt ca frunzele căzute
Jucăria vîntului.

CÎND TOAMNA VÎNTUL BATE

Cînd toamna vîntul bate pe cîmpul prăfuit,
Și frunzele căzute pornesc înspăimîntate
Să-și caute în șanțuri mormînt de putrezit,
E moartea care trece, cînd toamna vîntul bate.

E moartea care trece pe 'ntinsele cîmpii,
Iar crîngurile goale sub cerul trist și rece
Plîng frunzele pierdute ca mume pe copii,
Cînd toamna vîntul bate, e moartea care trece.

Cînd pomii fără frunze sub cerul plumburiu
Se clatină de vîntul ce urlă cu putere,
S'asamănă întocmai cu sufletul pustiu
Cînd tremură de patimi și geme de durere,

Spre cer își poartă glasul, dar cerul pare mut,
Și fie-care clipă-i o nouă amăgire,
Un vis de fericire, ce fuge'n veci pierdut
Ca frunza care cade în șanț spre putrezire.

Speranțele căzute din sufletul pustiu
S'asamănă întocmai cu frunzele uscate
Ce'n șanțuri se adună sub cerul plumburiu,
Și moartea le petrece, cînd vîntul toamnei bate.

A FOST DE-AJUNS O SINGURĂ CLIPEALĂ

Stăpîn pe năzuința ta pribeagă
Iar tu stăpînă pe întreaga-mi fire,
Ne-am întălnit în cale-odinioară
Cu ochi zmeriți, cu inimă fecioară,
Și am urzit un vis de fericire,
Și mînă'n mînă ne-am jurat credință,
Tu doamnă pe întreaga mea ființă,
Eu domn pe năzuința ta pribeagă.

Și am zidit pe clipa trecătoare
Clădirea mîndr'a fericirii noastre,
Am ridicat-o'n liniște de noapte
Cu dezmerdări ferbinți și mii de șoapte
Înaltă pînă'n plaiurile-albastre,
Și o credeam clădită pe vecie
Deși-i puseserăm ca temelie
Sărutul, șoapta, clipa trecătoare.

Minute, zile, ani, viața 'ntreagă
Dorinții noastre le credeam supuse,
Privind în ochii tăi de vrăjitoare
Vedeam minunile încântătoare
Ce nici un muritor nu mai văzuse,
Iar tu, la sînul meu adăpostită
Ai fi trăit știindu-te iubită,
Minute, zile, ani, viața 'ntreagă.

Și-a fost de-ajuns o singură clipeală,
A fost de-ajuns să sufle vîntul rece,
Ca 'ntreaga noastră talnică zidire
Să cază prăbușită'n amăgire,
Ca 'ntregul vis în lacrimi să se 'nece
Și ca trecutul vesel să dispară
Lăsînd în urma sa căinț'amară,
A fost de-ajuns o singură clipeală.

CE RECE !

Ce rece suflă vîntul
Pe drumul noroios !
Și toate-s parcă moarte
Și fără de folos !

Da ! par'că toate-s moarte,
Și par că-s mort și eu,
Iar vîntul suflă rece
Plîngînd în jurul meu.

28 NOEMVRIE

Azi vîntul nu mai plînge,
Dar nouri cenușii
Greoi din cer apasă
Pe străzile pustii.

Și cît de mare-i drumul,
Pășește gînditor
C'un teanc de cărți în geantă
Un singur trecător.

El poartă taina toamnei
În sufletul său mut,
E doară numai toamnă
Întregul lui trecut.

Iar dacă dup'al toamnei
Prea rece trist sfârșit
E scris să vie iarna
Cu frig și mai cumplit,

O! ce va face-atuncea
Sărmanul trecător,
Ce singur azi pe stradă
Pășește gînditor?

.
.

Acesta-i cîntul toamnei,
Și aște cine vrea,
Că pentru mine însumi
L-am scris de ziua mea.

N I N G E

Ei bravo ! ninge în sfîrșit !
Pe cîmp, pe uliți, în ogradă,
Se strîng troene de zăpadă,
Și'n urma lor sosește 'ndată
Din miazanoapte depărtată
Bătrînul ger îmbrobodit,

Iar crivățul băiat nebun
Din'naltul cerului s'avîntă,
Pe cine'l vede, 'l ia la trîntă
Și șueră în nepăsare,
Pe cînd mătușele de cioare
Se pun la sfat și tot își spun.

D'apoi bătăile cu-omăt?
Dar lunecările pe ghiață?
Această, Doamne, e viață!
Acestea da, sînt tinerețe,
Te crezi în zilele mărețe
Rămase-atîta îndărăt!

Dup'ani de zile prin străini
Mi-e dragă iarna țării mele,
Să uit necazurile grele,
Să uit căldurile de vară,
Sub neaua 'naltă să dispară
Un cîmp întreg de mărăcini!

1 IANUARIE 1901

Un an și-un secol pleacă împreună,
Uitîndu-mă 'ndărăt cu ochi de frate
Te văd perdută'n zări îndepărtate,
Copilărie dragă... cale bună!

E miezul nopții, vîntul ernei bate,
Împinși de crivăț norii se adună,
Un an și-un secol întră cu furtună,
Veniți, pricep grozava noutate!

Și iată! ușa se deschide'n față,
Și o femeie 'naltă intră 'n casă,
Ea calcă 'ncet și ține-o mare cruce.

Femeie! Te pricep! Te chemi *viață*,
O dă-mi povara-ți sfîntă! Nu-mi mai pasă,
Te voi urma ori unde mă vei duce!

CÎNTEC DE CRĂCIUN

Iarnă grea,
Ici colea
Fulgi ușori duși de vînt
Se aștern la pămînt,
Este noaptea de Crăciun
Noroc bun, noroc bun !

Ni s'a spus
De Isus,
Un copil minunat,
Ci că-i prunc de'mpărat,
Și că s'a născut acum
Într'un grajd lîngă drum ;

Că-i frumos,
Par că-i scos
Ca o stea din senin,
Și-i plăpînd ca un crin...
Hai copii la Vitleem !
Hai și noi, să-l vedem !

1 IANUARIE 1901

Un an și-un secol pleacă împreună,
Uitîndu-mă 'ndărăt cu ochi de frate
Te văd perdută'n zări îndepărtate,
Copilărie dragă... cale bună!

E miezul nopții, vîntul ernei bate,
Împinși de crivăț norii se adună,
Un an și-un secol întră cu furtună,
Veniți, pricep grozava noutate!

Și iată! ușa se deschide'n față,
Și o femeie 'naltă intră 'n casă,
Ea calcă 'ncet și ține-o mare cruce.

Femeie! Te pricep! Te chemi *viață*,
O dă-mi povara-ți sfîntă! Nu-mi mai pasă,
Te voi urma ori unde mă vei duce!

CÎNTEC DE CRĂCIUN

Iarnă grea,
Ici colea
Fulgi ușori duși de vînt
Se aștern la pămînt,
Este noaptea de Crăciun
Noroc bun, noroc bun !

Ni s'a spus
De Isus,
Un copil minunat,
Ci că-i prunc de'mpărat,
Și că s'a născut acum
Într'un grajd lîngă drum ;

Că-i frumos,
Par că-i scos
Ca o stea din senin,
Și-i plăpînd ca un crin...
Hai copii la Vitleem !
Hai și noi, să-l vedem !

Îngeri mii
Argintii
Stau în cerc lângă el,
De-l păzesc frumușel,
Iar păstori-i cîntă'n cor:
«Somn ușor! somn ușor!»

Chiar trei Crai
Cu alai
Au venit de s'au pus
În genunchi lîng'Isus;
Haide, să-l vedem și noi!
Hai frați, mai vioi!

Iar atunci,
Și noi prunci
Genuchiînd la pămînt
Să cîntăm celui Sfînt,
Să-i cîntăm cu toții 'n cor
«Somn ușor! somn ușor!»

«Te salut
Prunc născut
Într'un grajd părăsit:
Oaspe scump, bun sosit!
Între noi copii sărmani;
La mulți ani! La mulți ani!»

ÎNVIERE

Exurge! quare obdormisti?

De-acum destule glume otrăvite,
Destule gânduri, poște neiertate,
Destule suferințe și păcate,
O inimă pierdută'n căi greșite!

Destulă patimă, destulă rătăcire!
Adînc-ucigătoare-a fost căderea,
Destul! destul! azi sună învierea:
Cristos a înviat din morți, mărire!

Nebună, dureroasă-ți fuse goana,
Dar în sfîrșit pătrunde'n groapa mare
O rază de viață dătătoare:
Cristos a înviat din morți, osana!

Din morți a înviat | Isus prea sfîntul,
Călcînd cu moarte, moartea în picioare,
Și tu, o inimă nemuritoare,
Învie! uite! s'a deschis mormîntul!

PREA SFINTEI FECIOARE MARIA

Incet al zilei sgomot amuțește,
Cu îndrăzneală un zefir șăgalnic
Pe dealuri și câmpii suffînd sburdalnic
Natura abătută recorește,

Iar din străvechiul turn un sunet falnic
Prin aerul tăcut se risipește,
Și de Fecioara-Mamă mi-amintește,
Stăpîină pe surghiunul nostru jalnic.

Voi blînde adieri fermecătoare,
Mărețe sunete de sărbătcare,
Și voi a mele gînduri visătoare !

Ușor pe-aripi de îngeri ridicate,
Să spuneți celei Binecuvîntate,
Să nu mă uite'n căi întunecate !

MUNTELE

A plouat întreaga noapte
Dimineața-i tristă, rece,
Nouri sute trec în zare
Îndemnați de vînt să plece.

Trec mereu și fără număr,
Se despart și iar se leagă,
Din pămînt o ceață deasă
Învește firea întreagă,

Valea toată și orașul,
Munții care-l înconjoară,
Rînd pe rînd de o potrivă
Toți în aburi se'nfășoară.

Numai unul se ridică
Peste nouri, peste ceață,
Creasta lui o luminează
Soarele de dimineață.

Uriaş, de sus priveşte
Cu mândrie 'mpărătească
La duşmanii săi cum cearcă
Alba frunte să-i umbrească.

În zadar! nu vor ajunge
Pîn la coama-i lucitoare,
Ce e nobil se ridică
Peste nouri către soare.

Peste nouri către soare
Ce e nobil se ridică,
Te ador, o Doamne Sfinte,
Şi de umbre nu mi-e frică!

MORTULUI

I

Bun călăuz și luptător de frunte!
Tu singur poate ai fi fost în stare
S'arăți copilului strîmta cărare
Ce duce pe drumeț la Sfîntul Munte.

Dar n'a fost dat, cînd genele-ți cărunte
Se'nchiser'obosite, suflet mare,
Tu ai trecut cereștile hotare
Călcînd încrezător fatala punte.

Sînt ani de zile, eu neștiutorul
Privesc nedumerit, întreb zadarnic
Și nu văd încotro să mișc piciorul.

În jurul meu e noapte'ntunecată,
Adesea rătăcind oftez amarnic,
Și tot mai mult mi-e dor de tine, tată!

II

De-ar fi s'aud din nou măcar o dată
Povața ta pornită din iubire,
Precum mireasa-ascultă de-al său mire,
Așa te-aș asculta, iubite tată.

Din cerul tău aruncă-ți o privire
Pe biata mea ființă sbuciumată,
Părinte, vino calea de-mi arată!
Nu vezi cum mă apropiu de peire?

Nu vezi, că nu mai știu decît a plînge?
O vino grabnic! vino de-mi ajută!
Sînt doară sînge scos din al tău sînge.

O vino! ca Isus Mîntuitorul
Ce-și caută'n pustiu oaia pierdută;
Eu sînt pierdutul, tu să-mi fii păstorul.

VOI NĂBUȘI DUREREA MEA

Voi năbuși durerea mea
Stăpîn peste mînie,
Și'nchis în mine voi tăcea,
Ori ce va fi să fie.

Mă voi lupta cu negrul val,
Ce vrînd să mă răpue,
Mă'ndepărtează de la mal
Și 'n jurul meu se sue.

Și'n sgomotul asurzitor
Al apei mîniate
Voi trece'n ciuda tuturor
Cu pînzele umflate.

Voi face marele noian
Nainte să mă poarte,
Cîrmind mereu în spre liman,
Mereu pîndit de moarte ;

Iar tu, a mării albă stea,
Fecioară Preacurată,
Îndură-te de luntrea mea
Aproape sfărămată !

DORINȚĂ

Nu-ți cere bietul cerșetor,
Slăvită doamnă, Poezie!
Nici nume mare'n viitor,
Nici tinerețe pe vecie,

Nici mila pruncului Amor,
Nici lacrima de remușcare
A ochiului înșelător,
Nici părăluța sclipitoare;

Ci rătăcind din prag în prag
Copil sărac și fără parte,
Să mor necunoscut, pribeag,
Într'un desiș de crîng, departe.

Și numai cînd voi fi murit
Ochi dulci de palide virgine,
Citind ce-am scris și suferit
Să verse lacrimi după mine.

Acesta-i dorul ce-am ascuns
În taina cîntecelor mele,
Un strop de rouă e de-ajuns
Pe un mănunchi de viorele.

AD
COLVMNAM TRAIANAM

CARMEN

EMINVS CRESCENS VELVT ARBOR ALTA,
ARVA QVÆ VINCIT POPVLATA LARGE
FLEBILES INTER LATHI RVINAS
ECCE COLVMNA!

ECCE LONGÆVIS VENERANDA SÆCLIS,
QVAM SIMVL VIDIT PEREGRINVS HOSPES,
GAUDIO EXVLTANS PATRIO, SVSVRRAT:
VLPIA SALVE!

DVLCE TV NOMEN PATRIÆ REMOTÆ
ORBIS EXTREMAS CANIS VSQVE AD ORAS,
CARA TV LONGE PATRIÆ SACRATA
SVRGIS IMAGO.

TE VLPIVS VICTOR POSVIT TROPÆVM,
FATA TV HINC VIVIS MEMORARE NOSTRA
GLORIAM SERVANS CELEBREM PARENTVM
CORPORE SANCTO.

DACLÆ APPARENT LACRYMOSA BELLA,
HINC MOVET DIRAS AGATHYRSVS IRAS,
ACRITER ROMÆ HINC PROPERANT MANIPLI
CÆSARE REGE.

IAM PARANT LETO SCYTHICO CORVSCÆ
VLPIO CLAROS AQVILÆ TRIVMPHOS,
IAM NOVA EX BELLO GENERATVR ALMAE
FILIA ROMÆ.

QVIPPE TRAIANO DVCE IAM Q̄VIRITVM
CARPATHI CAMPOS HABITANT PENATES,
ATQVE ROMANVM PATIVNTVR ARVA
DACICA ARATRVM.

INDE AD EXTREMAS ORIENTIS ORAS
CRESCIT INVICTE SOBOLES NEPOTVM,
INDE ROMOENÆ GENEROSA GENTIS
NOMINA NOSTRÆ.

HORRIDA EXVRGENS SVBITO PROCELLA
NOS QVIDEM SÆVIS AGITAVIT AVSTRIS;
BARBARAM LONGOS RABIEM PER ANNOS
VNDIQVE PASSI,

VIVIMVS TANDEM TAMEN ET VALENTES
STRENVE OBSTAMVS, NOVA DVM MINACES
FVNERA ET CLADES MEDITANTVR HOSTES
TOLLERE CIRCVM.

SIVE ROMOENO DEDERIT MERENTI
NOBILES PALMAS MODERATOR ALTVS,
SIVE PERFRACTI NVMERO RVEMVS
PONDERE MAGNO,

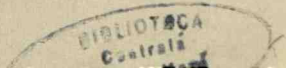
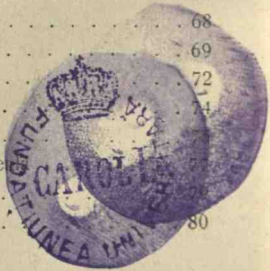
SOSPES ÆTERNE MANEAT CŌLVMNA
INCLYTI NERVÆ, **GENERISQVE NOSTRI**
OMNIBVS TERRÆ POPVLIS LATINVM
PRAEDICET ORTVM.

CUPRINS

	PAG.
Cînd deschizi această carte	5
Întîiul cîntec	6
De fie-care vers	7
Cînd sosește o scrisoare	8
Era un cer senin de Mai	9
Din Dreizehnlinden: Jalea Hildegundeii	10
Din Catul, V	14
În ochii tăi	15
Privește frunzele cum cad	16
Adînc, adînc în peptul tău	18
De mult iubita mea	19
Din Catul, LXX	20
De-acuma toată mîngîierea	21
Adesea te 'ntălnesc pe stradă	22
E vechea comedie	23
Ai zis destul de bine	24
Voi fi în veci cu tine	25
Taci iubito!	26
Singur	27
Către Lesbia	28
Odă	32
Unui poet	34

	PAG.
Ba, ești poet	36
Pe-atunci eram la oaste	37
Triolet	39
Pe dos	40
Ironia	41
Atiți poeți au plîns	42
Da, iubirea-i nebunic	43
Nu! iubita mea	44
Atîtea fuste	45
Crocodilul	46
Luna doarme	47
Traduceri din Heine	48
Rîdeam de unăzi	54
Serile la Urlați	56
Lui Torqvatus	57
Nu pot să sufăr	59
Cînd văd că întri	60
Nu știu	61
Îmi vine-a crede	62
Mi-am întrebat sărmanul suflet	63
Floarea albă	64
Cînd două inimi se iubesc	65
De mult	66
Afară 'n curte	67
Te 'nșeli	68
Răspuns	69
Zadarnic	72
Vîntul rece	74
Cînd toamna vîntul bate	75
A fost de-ajuns o singură clipă	76
Ce rece!	77
28 Noemvrie	80

VERIFICAT
2007

	<u>PAG.</u>
Ninge	82
1 Ianuarie 1901	84
Cîntec de Crăciun	85
Înviere	87
Prea Sîntei Fecioare Maria	88
Muntele	89
Mortului	91
Voi năbuși durerea mea	93
Dorință	95
<i>Carmen</i>	99

VERIFICAT
1987